

СВЪТУЛКА

на хубави бѣли коне и сж носѣли чудно медно въоръжение, украсено съ злато и съ сребро. Медната руда, отъ която сж правѣли колесници, шлемове, щитове, ризници и копия, сж копаели отъ мина Плакалница. Тогава нейното име не е било Плакалница. Имала е друго име, старо, тракийско, но то не е достигнало до насъ. Тамъ, кждето е черниятъ входъ на мината, сега рѣмоли едно кладенче — бистро, прохладно и тихо. При кладенчето спиратъ да си отдъхнатъ морнитѣ пѣтници, които сж били цѣлъ день пѣтъ презъ Балкана и отиватъ къмъ полето. А рударитѣ, кога излѣзатъ отъ мината жадни, гребатъ съ голѣмитѣ си черни шепи вода и пиятъ до насита.

Всѣка вечеръ кжде залѣзъ слънце, щомъ зашуми топѣлъ балкански вѣтъръ, отъ гората иде едмо малко незнайно птиче, кацва надъ кладенчето и почва да чурулика. Пѣсенъта му е жална. Когато човѣкъ я слуша, безъ да ще, дига ржка да си обърше очитѣ. Слънцето злати перушината му и затуй ония, които сж го видѣли, го наричатъ „Златното птиче“.

Долу Искъръ тече жълточервенъ, бакъренъ. Нѣкога въ неговитѣ води се е оглеждалъ личенъ и хубавъ камененъ градъ. Живѣлъ въ тоя градъ единъ майсторъ-магьосникъ. Той можелъ да прави всичко: украшения, които вземали очитѣ на хората, коне отъ желѣзо, които ходѣли като живи, медни копия, които промушвали камѣкъ, птици отъ дърво, които летѣли, безъ да иматъ моторчета въ коремитѣ си, както

